

[P. Munch.]

nuværende Ordning fuldt gennemført, det vil sige svarende til en Udgift paa 50—52 Mill. Kr. Det ligger et godt Stykke, i alt Fald en 6—7 Mill. Kr. eller saa, fra det Forslag, som den højtærede Minister har fremsat, og jeg tror da, man maa erkende, at for dette Forslag foreligger der ingen virkelig Mulighed paa Rigsdagen.

Saa siger ganske vist Ministeren til os — og det sagde han jo meget strengt —: I kommer ikke udenom Venstre i denne Sag. Dertil svarer jeg, at jeg erkender selvfølgelig, at i de første halvandet Aar kommer man hverken fra den ene eller den anden Side udenom Venstre ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal. Men jeg nærer ingen Tvivl om, at hvis Venstre fortsætter i det Spor, Venstre nu er inde i, vil man, naar de halvandet Aar er gaaet, staa saaledes her i denne Sal, at man er i Stand til at komme udenom Venstre her. Og da regner jeg ogsaa med, at Følgerne deraf vil gøre sig gældende ved den endelige Afgørelse.

Den højtærede Forsvarsminister udtalte ogsaa en hel lille Række Formaninger til de forskellige Partiordførere og navnlig til Partiformændene, som han sagde, og til mig sagde han rigtig strengt, at jeg havde aabenbart den Hensigt at dele Venstre. Overfor dette Spørgsmaal ser det jo ud til, at Venstre har delt sig selv gennem de Standpunkter, som er taget til Fordel for tre forskellige Synspunkter overfor dette Spørgsmaal i Øjeblikket. For min Del vil jeg sige, at jeg vilde foretrække at kunne samle hele Venstre om et Forslag, som kunde tilfredsstille os. Hvis jeg ikke kan det, saa vilde det naturligvis glæde mig at faa Dele af Venstre til at slutte sig til et Forslag, som vilde kunne være tilfredsstillende for os, for ogsaa derigennem vilde der kunne blive Mulighed for at opnaa et Resultat.

Men jeg erkender, at jeg har ikke synderlige Forventninger om, at noget saadant skal ske. Jeg tror ikke, at Partiets Standpunkttagen til de forskellige Opgaver, her foreligger, de forskellige Afgørelser, her skal finde Sted, er af en saadan Karakter, at det vil være tilstrækkeligt til at dele Partiet, maaske ud over, at ganske enkelte kunde tænkes at tage et Særstandpunkt. Derfor sætter jeg mig ikke som Formaal at dele Partiet Venstre, fordi jeg ikke regner med at kunne opnaa det. Hvis jeg kunde faa en Del af det til at stemme paa en efter min Mening anbefalelsesværdig Maade, vilde jeg naturligvis gerne gøre det, og det ser jeg ikke, der er nogen Grund til at bebrejde mig at ville bestræbe mig for.

Dernæst vender jeg mig til nogle Ord, fremsatte af den højtærede Forvarsminister, ud af den rige Samling af Citater, som ved enhver Lejlighed, hvor disse Spørgsmaal drøftes, bliver drysset ned over vore Hoveder af den højtærede Forsvarsminister og den ærede Ordfører for Venstre og hele den lille Skare af Sekundanter, som med passende Iver kommer til Hjælp ved saadanne Lejligheder.

Den højtærede Forsvarsminister og den ærede Ordfører for Venstre paaberaabte sig begge Udtalelser af Grækeren Politis under Forhandlingerne i Folkeforbundet, Udtalelser om de bekendte Ord „kan“ og „bør“, som vi drøftede meget indgaaende her i Efteraaret 1924: den Opfattelse, at naar nogen vilde regne med Hjælp fra Folkeforbundet, skulde man først hjælpe sig selv. Jeg tror, at ærede Medlemmer vilde trænge dybere ind i Forstaaelsen af den Tankegang, som raader i de Kredse, som ogsaa Politis var Ordfører for, naar de vilde forstaa dette, at han trak en meget nøje Grænse i sin Bevidsthed som alle andre, der har beskæftiget sig dermed, mellem de Forsøg paa at hjælpe sig selv, bag hvilke der staar afgørende Muligheder for at udrette noget, og de Forsøg, bag hvilke saadanne Muligheder ikke findes.

Jeg tror virkelig, at den højtærede Forsvarsminister havde Grund til at gøre sig dette klart og let vilde kunne gøre det. Han behøver kun at tænke paa, hvad det ærede Medlem Hr. Niels Petersen mindede om i Gaar, at den samme Mand og den samme Regering, for hvilken han var Repræsentant, stod paa et givet Tidspunkt overfor den Situation: Skal vi prøve paa at hjælpe os selv, og skal vi se derved at skabe os den fornødne Værdighed til at blive hjulpet af andre, skal vi søge med vor Soldaterstyrke, med vore Skibe at tage Kampen op med den italienske Flaade? De samme Mennesker sagde: Vi gør det ikke, thi Daarskab vilde det være at gøre det. Og den Mand, hvis Ord man her har paaberaabt sig, traadte derfor i Folkeforbundet frem som Talsmand for, at man skulde hjælpe Grækenland, der ikke havde kunnet hjælpe sig selv.

Paa den Baggrund greb Folkeforbundet ind, og denne Sag ordnedes paa en Maade, som ikke var ideel, langtfra, men som dog betød, at Grækenland fik Korfu tilbage, og at afgørende Ulykker i Forbindelse med denne Begivenhed blev undgaaet.

Naar derfor de to ærede Citatallere ogsaa anførte Udtalelser af Czechoslovakiets Udenrigsminister, Benes, ja, hvad er det saa, man